

PULSAR

Z OBSAHU TOHOTO ČÍSLA:

RECENZE - Jiráskův Bruncvík

3

Pro náročného čtenáře objevujeme další utajenou sci-fi, o níž se nezmiňuje ani Ondřej Neff ve svých esejích

Z LITERÁRNÍ DÍLNY ČLENŮ SFK ŠTĚTÍ

5

Jaroslav Pištora - Experiment

Petr Pok, Tomáš Ryšánek - Kam s ním?

Z JEDNACÍHO STOLU OSN

11

Na naši redakci se obrátil zástupce Jednotné komise při Organizaci Spojených národů pro kosmický výzkum a studium mimozemského života se žádostí, abychom československou veřejnost prostřednictvím Pulsaru seznámili s novým plánovaným legislativním aktem, návrhem Zákona o pobytu mimozemšťanů na planetě Zemi.

Citujeme z důvodové zprávy:

Přestože mimozemšťané už tisíce let brázdí atmosféru, oceány i pevný povrch naší planety, beztrápně si bourají či stavějí města, obchodují se statky své kultury a vůbec zanechávají za sebou spoušť, člověk, zatím prokazatelně jediný vlastník této planety, neměl žádnou možnost do této činnosti zasahovat či jakkoli ji ovlivňovat. Cítíme se proto povinováni uvést mimozemšťany, na něž se doposud nevztahoval jediný paragraf jediného zákoníku jediného státu, do postavení právního subjektu a učinit tak jejich nekontrolovatelnému a často i zhoubnému konání přítrž.

Tolik z důvodové zprávy.

Text návrhu zveřejňujeme v plném znění v českém překladu z ošesštiny. Žádáme tímto čtenáře Pulsaru, aby připomínky a doplňky k návrhu zákona zasílali na adresu redakce. Zákon má být vydán Valným shromážděním OSN na podzimním zasedání v roce 1990 jako doporučující akt pro všechny členské státy.

Pozn. Mimozemšťanům zdržujícím se v současnosti na Zemi se nepovoluje do diskuse vstupovat.

Je neoddiskutovatelnou skutečností, že C.D.S. je pouhou legendou. Skokan tvrdí, že celé toto obsažné dílo nemůže být dílem webstera. Větroplacn ve svém rozboru poukazuje, že pokud kdy C.D.S. existoval, musel být svým původem jenkins. Fatiník, jediný badatel, který se odvažuje tvrdit, že C.D.S. mohl být člověkem, zůstává i nadále ve svých nábrech osamocen.

/Stručný úvlek z důvodu k devátému zastavení, česud navyšnému./

Raději jsem neměl 23. číslo Kmenů otvírat. Z malé noticky jsem větel, že během posledního půl roku ztratila světová sci-fi, pravděpodobně nenátratně, Alfreda Bastera, Roberta Heinleina a Clifforda Simaka.

Clifford D. Simak, s jehož povídkou Sart v domě jste se mohli seznámit v minulém čísle Pulsaru, je, filatelistic-ky vyjádřeno, jasně zářícím bohemosloveníkem na hvězdném nebi sci-fi. Jeho český původ nemůže zamaskovat ani to, že kdysi v bouřlivě pulsujícímu rytmu americké byrokracie přišel o háček a háčku. Přesto je českými vydavateli až neuvěřitelně opomíjen. Zatím jsme se z jeho obšáhlého díla mohli seznámit jen s románem Když ještě žili lidé /Citiv/, Orbis 1970, a pak s několika povídkami: Ztracená věčnost - Labyrint, Odeon 1962, Potvůčka - Lunel do pozítří, Albatros 1967, Budeme stát za tebou - Hledání budoucího času, Práce 1985. Do 100+1 ZZ pak ještě proklouzly povídky Soused a Limitující činitel. /Redakce Pulsaru si nečiní nárok na úplnost tohoto seznamu/. To vše je jen nepatrný zlomek z díla řítajícího 23 románů /v r. 1978/ a víc než stovky povídek.

C.D.S. se narodil roku 1904 ve státě Wisconsin v USA, vystudoval wisconsinskou univerzitu a dlouhá roky pracoval jako redaktor novin Minneapolis Star. Ve vědecké fantastice debutoval povídkou Svět rudého slunce v r. 1931. Majetější úspěch a světovou proslulost pak zaznamenal již výše citovaným dílem City /1952/. Již zde se můžeme seznámit s koloritem, který prolíná mnoha jeho dalšími povídkami i romány - touhou člověka, žijícího ve zbrzlém tempu moderní civilizace, po klidu, přírodě, životu bez neustálého shonu a únavné touhy po penězích. Proto také mluví všechno lidstvo přechnout na Jupiter, kde je pro každého dost místa, proto je možné rozvinout a osídlit nekonečný protenec paralelních světů kolem Slunce /Ring around the Sun, 1953/, proto může starý Mose obžít všechno své stábro na záchranu zbloudilého mimozemšťana. Z celého jeho díla přímo řítí humanismus a víra v člověka, nesetká- váme se zde s krutostí či nesmyslným vylézováním nejžr- ačtějších světů.

Nebývá mi jen doufat, že brzy se se Simakovým dílem seznámíme i v češtině. První vlaštovka už přilétá z teplých krajín, Albatros chystá na rok 1990 výběr ze Simakových povídek pod názvem Poselství z vesmíru

Podči nap, kter u uvádíme v tomto čísle, není pro autora právě nejtvrdší, neboť však patří jako mistrný dílem.

Bruncvík Aloise Jiráska

Otevřeme-li nenápadný svazek polobajkovitých příběhů Aloise Jiráska s nenápadným titulem *Staré pověsti české* /desítky vydání v různých nakladatelstvích/, díla, které má mezi dnešní mládeží značně špatnou pověst díky neuváženému zařazení mezi povinnou četbu, jistě nás v té chvíli ani nenapadne, že přibližně doprořed zařadil tehdy ještě poměrně mladý autor /první vydání 1894/ příběh, který by se mohl řadit na řelné místo kterékoli antologie české sci-fi 19. století, a ned vedle děl Němcové, Šrbenových, Čechových a Arbesových. Nevynalézavý titul *O Bruncvíkovi nezasvěcenému* pochopitelně nic neřekne, ale když se čtenář proklestí prvními řádky, ocitne se rázem ve světě zcela oulišném od ostatních plochých, monetonních a možno říci i obvějných "pověstí". Úvod povídky je sice ještě poplatný celkovému charakteru sbírky, ale počínaje čtvrtým odstavcem se před čtenářem rozvíjí dramatický a bujnou autorovu fantazii okoušený děj, narušovaný snad jen užitím přec jen poněkud archaického jazyka.

Hrdina povídky, jakýsi Bruncvík, se s několika druhy vydává do světa za ziskem pochvbné slávy, bůi soucobému čtenáři je zřejmé, že cílem výpravy není nic jiného než zisk hmotné, peněžité či jiné kořisti. Ale to ostatně není podstatné. Záhy se objevuje geniální avšlenka Jantarové horv. Oč jiného se jedná v tomto případě než o paralelní svět spojený se Zemí jednosměrným tunelem vyššího řádu, svět, v němž neplatí ani naše gravitace, ani Newtonovy zákony /teorii relativitv je možno vzhledem k malým rychlostem zanedbat a proto k ní ani autor oprávněně nepřiklání/. Co jiného je pták Non než nestvůrný stroj mimozemšťanů, který se vvakl jejich kontrole a beztravně plení zemský /mimozemský/ povrch. Co jiného je krajina pod Karbunkulovou horou než pochmurná vize budoucnosti naší planety, na níž se Bruncvík dostane zpět blíže nespacifikovaným časoprostorovým tunelem, z doby, kdy člověk už zdagenoval a projevuje svou existenci ve stovkách různých i zřdných mutací.

Tu se zastavme. Jirásek napopisuje mutanty sice níjak podrobně, ale je obdivuhodné, jak ve své době dokázal předvídat vývoj genetického inženýrství se všemi nežádoucími důsledky. Vyčleňuje-li se však o pár odstavců dále, s lítostí konstatujeme, že jinak nápaditý a originální autor dovede tak lehce sklouznout do prachobyčejné space opery. Postava Baziliška i s jeho družinou, kteří všichni jsou jen slabým odvarem svých nedostižných vzorů, druhohorních dinosaurů, působí až směšně, tím spíš, že se jí autor pokusil přisoudit jakous takous inteligenci. Celá sekvence působí neobvykle násilně, nepřirozeně a člověka máně napadá avšlenka, že Jirásek snad musel dát na rady svých nepřilíš důvtipných přátel, kteří si od popisu krvavé masakry kdovíco slibovali.

Nepřesvědčivá je i princezna Afrika. Celý ten příběh falešné lásky je jako vstřížený z červené knihovny a ve svých důsledcích škádli i paragrafy trestního zákoníku /bigamie/.

Brunovík je zde /a jenom zde!/, vykreslen jako slaboch ustupující neobvyklé chytře pokusům neškodných potvor o jakýsi nátlak. Naštěstí se autor včas dokázal vrátit do již dříve perfektně vvyjeté koleje a vnesl na scénu tzv. čarovný meč, říditelný telepaticky i slovem, se schopností vzájemovat paprsky neznámého složení i kvalit /na principu reliktního záření?/, ve svém důsledku likvidující libovolný počet osob ale nositelovy vůle. Jiráskovo varování je naší generaci jasné. Předvídat tu vznik zbrani hromadného ničení a vysílá z konce minulého století varovné memento. Naštěstí vložil autor tuto zbraň do rukou člověka uvážlivého, takže se čtenář namísto očekávané globální katastrofy dočká jen několika tisíc mrtvol, což je na tak malá dílko počet jistě únosný.

Bohužel v závěru se autor opět nevhodně dalšimu prohrěšku. Čtenář nutně musí nabýt dojmu, že jde olegiát na Homérovu výtečnou sci-fi Odyssea a bezdůčně si ztotožňuje Homérovu Pénélopeu s Jiráskovou Naomeníí. Toto jste, mistře, skutečně neml zapotřebí!

Leč vraťme se k dalšímu motivu, provázejícího nás celým dílem, který jsme zatím záměrně opomněli. Autor staví před čtenáře záhadu, kterou sám uspokojivě neřeší a nezdává ji otázkou. Jedná se o postavu lva. Stěžejní postava příběhu působí navenek dojmem obvyklého zvířete, ale když se člověk skutečně zamyslí nad smyslem tohoto motivu, vyvstávají před ním desítky otázek. Co vlastně autor zamýšlel? Předvídal návrat člověka k přírodě? Naznačuje, že na Zemi mohou existovat i další druhy, které jen čekají na okamžik, kdy se člověk dopustí osudného přehmatu? Je snad, nedej bože, lev mimozemšťanem? A proč si Jirásek vybral právě lva? Bohužel, autora se už nezeptáme. Otázka zůstane otevřená a pro další bádání je tu pole neorané.

Začtème se raději znovu do stránek působivého příběhu a vychutnejme ten napopastelný kolorit jiného světa, nenásilně popisý i dramaticky děj.

-jp-

JAROSLAV PIŠTORA *Experiment*

Kdysi hodně dávno dostal malý Albert Einstein ke svým třetím narozeninám primitivní kompas. Jeho první slova, když si ho prohlédl zněla: "Kolem ty střelky musí být něco, co s ní hýbá."

Generál Richardson odložil na desku stolu spis s červeným předtiskem "Top secret". Dnes se rozhodne, jestli šestiletá příprava akce "Reward" byla úspěšná nebo zda byl státní rozpočet zatížen zbytečně. Pohlédl oknem na žlutohnědé písečné přesypy nevadské pouště. Pustá krajina, občas seschlý keř nebo kaktus. Takhle nějak to vypadá v pekle. Vhodné místo pro podobné experimenty.

Generál se ušklíbl. Už brzy se právě peklo rozpoutá třista padesát metrů pod povrchem střešnice. Zaplavil ho příjemný pocit velké moci.

Ve středisku Alamo gordo probíhaly poslední přípravy. Generál zapnul monitory. Výhoda průmyslové televize. Může být dostatečně daleko od epicentra, a přesto má přehled o situaci.

Projekt "SDI" předpokládal umístění laserů, elektronových děl a raket v kosmickém prostoru. To jsou všechno smyšlené hračky proti síle směřovaného termonukleárního výbuchu. Žádná mocnost na světě nedokáže soustředit takové množství energie do úzkého paprsku. Tato zbraň zajistí armádě Spojených států převahu nad kterýmkoliv nepřitelem. Účinky pokusu nebude zatím příliš vidět. Paprsek je nasměrován do nitra Země. Tam nemůže napáchat žádné škody.

Zabzučel telefon. Generál zvedl sluchátko. "Plukovník Macken zle. Pane generále, akce je připravena. Můžete dát rozkaz k odpálení." Generál položil telefon a přistoupil k monitorům. Zapnul mikrofon.

"Tady Richardson. Tak to spusťte hoši."

Na obrazovce se objevil přesný čas a malý světlý bod, který se každou sekundu s pipnutím posunul o jedno místo. 5, 4, 3, 2, 1 bod splynul s písmenem "K". Země se zachvěla.

Temné dunění z hlubin proniklo do mozků přítomných lidí. Pociťili strach jako vždy při podobných zkouškách. Generál Richardson sledoval místo výbuchu na obrazovce monitoru. Země se nadzvedla a po chvíli klesla zpět. V atmosféře zůstal jen oblak prachu. Celý výbuch proběhl v dostatečné hloubce, aby radiace nepronikla na povrch.

Meteorologická observatoř na Mount Palomaru dostala podivné hlášení z družice. Do této doby poměrně stabilní intenzita van Allenových pásů Země byla narušena. Magnetické pole kmitalo s rozdílem několika sekund a intervaly se neustále prodlužovaly. Magnetosféra slábla. Ředitel observatoře profesor Marshal přečetl hlášení z telexu. Pak otevřel okno a vyskočil ven. Pochopil, co bude následovat.

Tuto noc mělo obyvatelstvo planety možnost sledovat gigantický ohnoster. Polární záře se roztáhla po celé obloze. Její intenzita klesala a zase se zvyšovala v rytmu několika minut. Neomezila se jen na severní oblasti. K ránu ji bylo už možno pozorovat i na rovníku. Neměla sice takovou intenzitu, ale i tak na ni byl nádherný pohled.

Navigátor transatlantického tankeru "Future" společnosti "North oil company" pohlédl na soupravu kompasů. Každá střílka ukazovala jinak.

Uprostřed africké džungle zvedl hlavu k obloze šaman Kara z kmene Kriš. Seděl před svou chýší celou noc. Neviděl tento svět. Viděl budoucnost. A nedokázal pochopit, proč se bůh smrti probudil a přichází k nim. Čím se on a jeho lid provinil, že je chce trestat.

Obloha byla po ránu jak vymetená, bez jediného mráčku. Den jak vymalovaný. Ani pamětníci si nevzpomínali, kdy naposled viděli tak jasně modré nebe. Vzduch byl cítit slabě po ozónu. Jako když vyjdete ven krátce po bouři. Ale slunce se na svět smálo z čisté oblohy a zhoršení počasí zřejmě nehrozilo.

Den jako stvořený ke koupání. Adam a Evou vyrazili k řece. Vedli se za ruce po letní louce směrem odkud se ozýval křik a cákání dětí.

Počasí se opravdu vydařilo. Vše živé vylezlo na slunce. Rozkvetlá louka bzučela, motýli navštěvovali květy a barevné krovky hmyzu se občas zaleskly v trávě.

Adam s Evou došli na říční břeh. O kus výše za malým lesíkem se koupala skupinka dětí na písčitém náplavu. Eva vstoupila do vody a Adam ji následoval. Byla sluncem prohrátá "jako kafe". Plavali vedle sebe k druhému břehu a zpět. Chvilí na sebe ještě cákali a pak, když měli vody dost vyšli na břeh. Adam zastavil v nehlubokém dolíku porostlém měkkou trávou. Sytě zelené keře rostoucí na okrajích bránily cizím pohledům. Tady je kromě zvíře a ptáků nikdo nebude vidět. Lehli si vedle sebe a nechali se hřát sluncem. Po chvíli oba pocítili novou neznámou sílu, která je k sobě přitahovala blíž a blíž. Objali se a splynuli v jedno tělo. Poprvé byli takto spolu. Už jen ten pocit by jim stačil ke štěstí. Ve svých sedmácti letech měli otevřen celý svět. Netušili, že kolem obchází smrt s kosou v podobě jaderných částic, které v neko-nečných počtech prolétaly jejich nahými těly.

Dvanáctiletý Petr vyběhl z vody na suchý písek. Cítil podivnou únavu, jakoby na něho šla nějaká nemoc. Lehli si na záda. Snad to přejde. Slunce tak pálí ...

Když přišly první křeče, nevěděl o tom. Ztratil vědomí. O dva roky mladší Markéta mu chtěla pomoci. Byl to její bratr. Nechápal, co se mu stalo. Už chvíli cítila nepřijemnou bolest v celém těle, ale nevěnovala tomu pozornost. Pak i s ní zatřásla křeč. Padla na horký písek a v bolestech se zkroutila vedle Petra. Ostatní děti z řeky už nikdy nevyšly.

Magnetosféra Země ztrácela na intenzitě. Družice hlásily hodnoty blízké nule. Už nic neodklánělo sluneční vítr od planety. Tvrdé kosmické záření dopadalo bez překážek na její povrch a zákeřně ničilo vše živé.

PETR POK - TOMÁŠ RYŠÁNEK KAM S NÍM?

Vždyť nežli cpeme nanovo,
musíme dřív vyndat slámu
starou a - kam s ní?

J. Neruda

Ten objev mne překvapil. Netušil jsem, že mohou existovat záznamy na dobu před třemi tisíci lety. A všechno to byla jen náhoda. Kdyby Marek Hall, skladník His - 13A, nejstarší části skladu Historického oddělení Světové rady, neodletěl bůhvíproč na Titan a já za něj nemusel zaskočit, nikdy bych to nenašel.

Na tom Markově úseku je totiž hrozná nuda. Lidé mají dnes úplně jiné starosti než se přehrabovat ve své prehistorii a tak se tam živý člověk ukáže tak dvakrát za týden. Jedinou mou prací bylo sledovat zelené blikající kontrolky funkcí skladovaných systémů. Vydržel jsem to dvě hodiny, pak jsem se začal přehrabovat v nejstarších krystalech. A tak jsem se dostal až k malé flenoplastové krabičce s inventárním číslem His - 13A - a00011. Samozřejmě, že záznam v ní nemohl být původní. Musela to být alespoň stopadesátá kopie, ne starší než 300 let, kterou udělal někdo, kdo se mohl ukousat nicneděláním jako já. Pro zlepšení kvality jsem záznam překopíroval na zbrusu nový krystal a vložil do přehrávače. Myslím, že jsem kulil oči jako kapr, když se na obrazovce objevil titulek PRVNÍ KONTEJNER.

Oranžová vesmírná loď BOBR, patřící Technickým službám planety Země, dorazila jako každý měsíc k černé díře M - 130, vyhodila do ní obří zásobník s odpady celé planety a vyrazila na cestu zpět.

Pilot 2. třídy, kapitán a zároveň jedna polovina posádky lodi, Jiří Krátký byl mírně řečeno nevrlý. Opozдили se o tři dny a hrozila jim ztráta prémie.

Druhá část osazenstva lodi, pilot 3. třídy Luboš Honzík se ho snažil uklidnit.

"Tak už se, Jirko, nevztekej, uvidíš, že to stihneme."

"Jo, to určitě. S touhle krakenou. A víš moc dobře, že máme povolený jen šestnáctihodinový zpoždění. Už vidím, že prachy jsou v tahu. Všechno kvůli tvý Irence. Vysvětlí mi, jak chceš přilepět včas."

To Honzík nevěděl a tak raději mlčel. Irena byla jeho snoubenka. Pracovala už skoro rok na Zacharu, třetí oběžnici Denebu, jako sekretářka vrchního inspektora letů v západním okruhu Johna Mc Clarena, mezi jehož dávné předky patřil i legendární Georg Snifferson. Vždy, když letěli s nákladem ke stotřicítce, tak se tu zastavili, aby se Honzík se svou budoucí ženou aspoň jednou měsíčně potěšil. Jenže tentokrát se zdržel až moc dlouho. Irena mu totiž oznámila, že s ním čeká dítě a to se nedalo jen tak odbýt.

Při svých neveselých úvahách Honzík pozoroval boční obrazovku, na které byla vzdalující se černá díra, či spíše místo, kde se nacházela, neboť jak známo černá díra není vidět. Přesto, že byl zamyšlen, všiml si, že se z M - 130 náhle vynořil velký stříbrnatě lesklý válec s velkou rychlostí mířil k nim.

"Ježíši, Jirko, podívej, co to letí ze stotřicítky!"

"No, ještě si dělej erandu. Takový blbý vtípy," popuzeně se na něj obrátil Krátký. Přitom zavadil okem o obrazovku a ztrnul.

Válec je minul jen o několik tisíc kilometrů a nezmenšenou rychlostí letěl směrem ven z Galaxie.

"To je hrozný," vzmohl se po chvíli na slovo Krátký, "ne, to není pravda. Z černé díry nemůže nic vylétnout, přece platí nějaký přírodní zákony. To se nám snad jen zdá."

"Dvěma lidem se nemůže zdát stejnej sen," upozornil ho Honzík.

"Tak to byla halucinace. Nebo nějaký zrakovej klam. Víš co, pustíme si záznam, uvidíš, že na něm nic nebude."

Ale počítač jim promítl stejný obrázek, jaký viděli před chvílí. Zůstali tiše sedět a jen polykali.

"Tak si myslím," podotkl Honzík, "že až to oznámíme, zpoždění nám protentokrát klidně prominou."

Zjevení stříbrného válce vzbudilo na Zemi poprask. Lidstvu konečně svítila naděje, kterou před lety ztratilo. Po historickém objevu Einsteina moderní doby Johna Hudgerona Wilda o pronikání prostorem se obyvatelé zeměkoule vrhli do hledání svých vesmírných bratří. Wild umožnil zkrátit cestu do nejzazších konců kosmu na nejvýše dva týdny. A tak stovky raket pročesávaly nesmírné prostory hvězdného oceánu. Přibližně po pětistech letech byla prozkoumána všechna pravděpodobná místa výskytu inteligentních tvorů. Ale marně. Lidstvo bylo ve vesmíru samo. A najednou se objevil předmět, který evidentně nebyl pozemského původu. K M - 130 byla okamžitě vyslána velká vědecká expedice. Přesně měsíc po objevení válce vylétl z černé díry další. A tak to šlo pravidelně. Po několika nezdařených pokusech se konečně podařilo jeden z válců zachytit. Jak se ukázalo, vytvářel kolem sebe jakési antigravitační pole. Místo toho, aby věci přitahoval nebo byl jím přitahován a podřizoval se tak známému Newtonovu zákonu, choval se zcela opačně. Tím se vysvětlilo, proč mohl vylétnout z černé díry. Ta ho svou obrovskou gravitací doslova vystřelovala do prostoru. Ihned vznikla spousta fantastických teorií, z nichž nej-přijatelnější byla teorie negativního vesmíru. Do M - 130 byly okamžitě vyslány sondy nesoucí poselství neznámé civilizace. Ale nic se nedělo, nikdo se neozval. Jen pravidelně měsíc co měsíc vyletovaly z černé díry obří válce, jejichž obsah byl tak různorodý, že nikdo nedovedl říci, k čemu slouží. Odhalení pak bylo neúprosně zdrcující.

"Vážení diváci," zahájil přenos reportér CVP, neboli Conradovy Všeobecné Plastivize, "tato tisková konference byla uspořádána na žádost Dr. Artura Johnsona, ředitele světově známého vědeckého ústavu. Jeho tým prý dospěl k objevu velkého významu. Pane doktore, půjdeme rovnou k věci. Můžete nám říci, čeho se objev týká?"

"Jistě, kvůli tomu jsme zde," samolibě se zazubil Dr. Johnson, "vyřešili jsme problém, který trápi lidstvo už padesát let. Odhalili jsme tajemství válců!"

"To je úžasné, ale vy se přece zabýváte jinými úkoly."

"Ano, máte pravdu. Náš ústav se zabývá otázkami odpadu. Možná díky tomu se nám podařil náš objev. Divím se, že to před námi nikoho nenapadlo. A přitom je to tak prosté. Válce nejsou nic jiného, než kontejnery s odpady, kterých se civilizace ze sousedního vesmíru zbavuje."

Po těchto slovech nastal v sále, odkud přenos probíhal, velký hluk. Reportéři překřikovali jeden druhého a téměř si lezli po hlavách. Když se podařilo rámus trochu utiřit, dostal se ke slovu opět muž z CVP.

"Jak jste, pane doktore, dospěli k tomuto zjištění?"

"Nebylo to tak složité," usmál se thymolinovým úsměvem Dr. Johnson, což svědčilo o tom, jak si sám sebe velice cení. "Prostě jsme si všimli nápadné podoby kontejnerů s našimi nádobami na odpady. A pak jsme probrali obsah válce, jako když vybíráme koš. Všechno do sebe obdivuhodně zapadalo."

"Ještě jednu otázku, pane doktore. Uvědomujete si, jak šokující pro lidstvo může být váš objev?"

"Samozřejmě, ale za vědecké poznání je třeba zaplatit určitou daň," ukončil své vystoupení Dr. Johnson a s nosem tak vysoko, že se téměř nevešel do objektivu kamery.

Toto prohlášení bylo skutečně zničující. Nejenže naši mimozemští příbuzní odmítali komunikovat, ale navíc měl být náš vesmír, jehož jsme byli neomezenými pány a na který jsme byli tak pyšní, pouze jakousi stokou pro jejich splašky. Dá se říci, že se lidstvo z této rány už nevzpamatovalo. Zájem o kosmický výzkum a hledání mimozemských civilizací slábl, až ustal úplně. Časem se zapomnělo i na Kontejnery, jak byly válce oficiálně nazvány. A tak to trvá dodnes. O stříbrných válcích už téměř nikdo neví. A ony si klidně vyplouvají z M - 130 dál. Tato černá díra asi není jedinou branou do našeho vesmíru, neboť Kontejnerů je už tolik, že si vytvořily svou jakousi pseudogalaktickou grupu. A lidstvo epí a tváří se, jakoby neexistovaly. Ano, ještě je čas, ale kdo ví, co může tento odpad svými zvláštními vlastnostmi způsobit. Jednou přijde doba, kdy si lidé budou muset položit otázku - kam s ním? Věřte, že odpověď na ní nebude jednoduchá.

Z JEDNACÍHO STOLU

-11-

QSV

Z Á K O N

ze dne

o postupu ústředních orgánů, orgánů státní správy, bezpečnostních sborů, jednotek ozbrojené ochrany států a všech ostatních institucí i občanů při jednání s mimozemskými bytostmi.

Národní shromáždění (parlament, hlava státu) se usneslo na tomto zákoně.

ČÁST PRVNÍ

Základní ustanovení

§ 1

(1) Za mimozemšťana se považuje objekt na bázi ústrojné či neústrojné, který prokazatelně pochází z prostorů mimo planetu Zemi a je nadán inteligencí.

(2) Inteligence mimozemšťana se stanovuje podle běžných zásad stanovení IQ člověka; za hranici, která odděluje mimozemšťana od ostatních neidentifikovatelných předmětů, se považuje IQ = 25; horní hranice není omezena.

(3) IQ se nestanovuje v případě, že mimozemské bytost je nehmotná a není možné s ní vstoupit do kontaktu.

(4) Za mimozemšťany nelze považovat objekty pozemského původu, které pronikly do současnosti časovou bariérou.

(5) Ve sporných případech rozhoduje o určení statutu mimozemšťana soud.

§ 2

(1) O určení statutu mimozemšťana vydávají příslušné orgány rozhodnutí.

(2) Objekty, jimž byl určen statut mimozemšťanů (dále jen mimozemšťané), budou vybaveny mimozemšťanskými průkazy, kterou jsou vybaveny náležitostmi uvedenými v § 7.

(3) Dopravní prostředky, jimiž mimozemšťané přibyli na Zemi, budou opatřeny pozemskými poznávacími značkami. Jejich pohyb bude omezen podle místních podmínek, rozhodnutí v tomto směru vydají příslušné policejní orgány.

ČÁST DRUHÁ

Pobyt na Zemi

§ 3

(1) O povolení pobytu mimozemšťanů na Zemi rozhoduje vláda státu, na jejímž území mimozemšťané přistáli.

(2) Zásadně se nepovoluje vstup mimozemšťanům, kteří jsou radioaktivní, výbušní, mají tělesnou teplotu vyšší než 470 kelvinů nebo mají vyvedeny na povrch těla jedovaté žlázy.

(3) Může být omezen pobyt mimozemšťanů, jejichž vzhled vzbuzuje mimořádný odpor, mají-li zvyky vzbuzující u slušných pozemšťanů pohoršení nebo jejichž hmotnost převyšuje 1 000 tun.

(4) Mimozemšťané nepoužívající oděv mohou povolení získat v případě, že budou užívat oděvu podle pozemských zvyklostí.

(5) Zásadně nelze povolit vstup mimozemšťanům, jejichž hlavní složkou jídelníčku tvoří primáti.

§ 4

(1) Povolení ke vstupu udělené mimozemšťanovi platí pro všechny státy světa, atmosféru, oceány a Měsíc.

(2) K pobytu na ostatních planetách, měsících, asteroidech a kometách může vydat povolení jen sekretariát OSN.

(3) Zásadně se nepovoluje pobyt na Slunci.

(4) Povolení k pobytu se vystavuje vědeckým expedicím na 1 rok, obchodním výpravám na 2 měsíce, turistickým zájezdům na 21 dní.

§ 5

(1) Pozemské orgány jsou v zásadě povinny umožnit mimozemšťanům pobyt v prostředí, které je pro ně obvyklé.

(2) Mezi tato prostředí se řadí zejména

- a) atmosféra
- b) hydrosféra
- c) kosmické vakuum
- d) hornina
- e) láva
- f) půda
- g) vnitřní orgány rostlin (pouze v případě, že nebude ohrožena zemědělská produkce)
- h) plasma blesků.

(3) Pobyt v orgánech člověka a zvířat se nepovoluje a trestá se jako paresitismus.

§ 6

Chování mimozemšťanů

(1) Mimozemšťan je povinen respektovat zákon státu, na jehož území se pohybuje.

(2) Pokud mimozemšťan poruší platné předpisy, postupuje se obdobně jako u pozemšťanů.

(3) Pokud trestní orgány příslušného státu uplatní trest vyhoštění, rozumí se tím vždy vyhoštění mimo sluneční soustavu.

(4) Mimozemšťanovi nelze uložit trest smrti, s výjimkou případů, kdy se jedná o tvora více srmtebného; potom nelze uplatnit trest smrti v případě, že by se jednalo o smrt poslední.

§ 7

(1) Objekt, jenž získal statut mimozemšťana (§1, odst. 2) je povinen požádat o vydání průkazu mimozemšťana, pokud není opatřen jiným na Zemi uznávaným dokladem.

(2) Mimozemšťan je úřadu vydávajícímu mimozemšťanské průkazy povinen předložit

- a) povolení k pobytu na Zemi (§ 3, odst. 1)
- b) rodný (křestní) list
- c) dvě ostré, neretušované, černobílé i barevné fotografie na hladkém lesklém polokartonu o rozměru 3,5x4,5 cm, zobrazujícího mimozemšťana dle možnosti tak, aby jej pozemské orgány mohly snadno identifikovat
- d) doklad o rodném čísle
- e) občanský průkaz (cestovní pas) z mateřské (otcovské) planety
- f) mimozemšťané, kteří jsou nefotografovatelní, předloží místo fotografie rentgenový snímek, záznam z EEG či jiný obdobný doklad.

(3) Doklady uvedené v odst. 2 a - f) musí být předloženy v řádném stavu, v prvopise nebo ověřené kopii, v úředních jazycích OSN.

(4) V mimozemšťanském průkazu jsou uvedeny následující záznamy:

- a) jméno, příjmení a další jména mimozemšťana
- b) Galaxie bydliště (souhvězdí)

- c) Hvězda bydliště
- d) Planeta bydliště
- e) Přesná adresa bydliště
- f) křesť, kmen, třída, řád, čeleď, rod a druh
- g) fotografie mimozemšťana
- h) vlastní podpis mimozemšťana
- i) seznam dokladů, dle nichž byl průkaz vydán
- j) prostředí, v němž mimozemšťan žije
- k) zaměstnání na mateřské planetě
- l) data narození (dle pozemského kalendáře)
- m) vzdělání (dle vlastní planety)
- n) sociální postavení
- o) stav
- p) pohlaví
- r) manžel (manželé), manželka (manželky)
- s) nezletilé děti (v případě většího počtu než 100 uvést jejich počet a průměrný věk)
- t) záznamy o platnosti průkazu
- u) záznamy o očkování proti pozemským chorobám
- v) záznamy o pobytu na Zemi.

§ 8

Náboženství mimozemšťanů

(1) Mimoszemšťan smí svobodně vyznávat jakoukoli víru.

(2) Pokud se mimozemšťan pohybuje na území státu, kde není uzákoněna náboženská svoboda, smí vyznávat svou víru pouze v případě, že mu to orgány písemně povolí.

(3) Budovat svatyně, obřistiště, kaple, chrámy a jiné náboženské budovy lze pouze na vlastní náklady mimozemšťana dle platných předpisů.

§ 9

Manželství mezi mimozemšťany a pozemšťany

(1) Manželství mezi mimozemšťany a pozemšťany se nepovoluje.

(2) Pokud mimozemšťan s pozemšťanem uzavřeli manželský svazek v místě působnosti jiné planety, je tento svazek na Zemi neplatný.

§ 10

Pracovní právní vztahy

(1) Mimoszemšťan zásadně smí vstoupit na Zemi do pracovního právního vztahu, pokud neomezí zaměstnanost pozemšťanů.

(2) Mimozešťan smí vykonávat práce, na které by člověk z hlediska svého tělesného a psychického fondu nestačil.

(3) Při uzavírání pracovního poměru s mimozešťanem se postupuje obdobně jako s pozešťanem.

§ 11

Členství ve společenských organizacích

(1) Mimozešťan může vstoupit do kterékoli společenské či zájmové organizace, pokud to její stanovy povolují.

(2) Jako člen této organizace je mimozešťan povinen se řídit jejími stanovami.

§ 12

Mimozešťanům je zakázáno

(1) Vstupovat do politických stran, vměšovat se do politického života Země a jejích států a jakýmkoli způsobem ovlivňovat politické směřování pozešťanů.

(2) Stát se členy ozbrojených sil a bezpečnostních sborů.

(3) Vstupovat na území, která jsou vyznačena jako pro mimozešťany zakázaná.

(4) Fotografovat či filmovat objekty a zařízení sloužící k bezpečnosti Země.

(5) Provádět jakoukoli výzvědnou činnost pro cizí planety.

(6) Vychylovat umělé družice z jejich drah.

(7) Pohlavně sestýkat s pozešťany.

(8) Lovit pozemské zvířata a lidi, roboty

(9) Vytvářet zlato, drahokamy, platinu a výrobky z nich, originály uměleckých děl, potraviny, živá zvířata, lidi, zbraně, střelivo, kyslík, energii, antihmotu, roboty.

(10) Dovážet jedy, antigravitační clony, omamné látky, předměty vzbuzující u lidí odpor, zbraně a střelivo, živá zvířata ohrožující bezpečnost lidí, mimozemské mikroorganismy, zárodky mimozemských chorob.

§ 13

Finanční záležitosti

(1) Pozemské měny a měny jiných planet jsou směnitelné pouze v případě, že o tom dojde ke smlouvě mezi Zemí a příslušnou planetou; mimozemská měna je v zásadě směnitelná kdykoli jen tehdy, pokud je přínosná.

(2) Kurs obou měn se stanovuje na základě kupní síly srovnatelných výrobků; určují jej pověřené orgány OSN.

(3) Mimozešťanům je v zásadě zakázán vývoz zlata, platiny a drahokamů.

(4) Seznam planet, jejichž měny jsou směnitelné s pozemskými, včetně oficiálních kursů, je uveden v příloze k tomuto zákonu.

§ 14

Přechodná a závěrečná ustanovení

(1) Pokud by měly být podmínky pobytu mimozešťanů na Zemi upraveny odchylně od tohoto zákona, je nutné vymezit tyto podmínky smlouvou mezi oběma planetami. V tomto případě nesmějí být porušena ustanovení uvedená v §§ 3, 5, odst. 3, 9.

(2) Organizace spojených národů může povolit výjimky z tohoto zákona, pokud by se jednalo o činnost mimozešťanů jinak tímto zákonem zakázanou, pokud by z ní plynul pozemšťanům mimořádný prospěch.

(3) Pokud navštíví mimozešťané Zemi v době před platností tohoto zákona, postupuje se podle běžných zákonných ustanovení příslušných států.

§ 15

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vydání.

CLIFFORD
D. SIMAK

Good Night

PŘEKLAD

I

Zrodil se z ničeho. Začal vnímat z nevnímavostí.

Cítil přichuť nočního vzduchu a slyšel šepot stromů na ná-
břeží nad sebou a váněk, který šepot stromů probudil, slétl
k němu dolů a pohladil ho měkkými, něžnými prsty přesně tak, jako
kdyby ohledával, zda nemá zlomené kosti nebo zhmožděniný nebo
oděrky.

Posadil se, oběma dlaněmi se opřel o zem, aby se mu ve vzpří-
mené poloze sedělo pohodlněji a tupě se zahleděl do temnoty. Paměť
se dostavovala zvolna, a když se dostavila, byla neúplná a nic
nevysvětlovala.

Jmenoval se Henderson James, byl lidskou bytostí a seděl na
nějakém místě planety zvané Země. Bylo mu třicet šest let a svým
způsobem byl slavný a vedlo se mu dobře. Bydlel ve starém domě na
Summit avenue, což byla adresa, která dosud budila úctu, i když
za posledních zhruba dvacet let něco ze svého lesku ztratila.

Po silnici za nábrežním svahem se přehnalo auto, pneumatiky
na vozovce zakvilely a světlomety na okamžik zažehly vrcholky
stromů. Odněkud se ozvalo zahvízdnutí ztlumené vzdáleností. A kdesi
jinde zlostně zaštěkal pes.

Jmenoval se Henderson James, a pokud tomu tak skutečně bylo,
proč byl zde? Proč by měl Henderson James sedět na nábrežním svahu,
naslouchat větru v korunách stromů a kvilejícímu hvizdotu a štěkají-
címu psu? Něco se přihodilo, nějaká nepříjemná událost, která by
mu snad dala odpověď na všechny otázky, kdyby si jen na ní mohl
vzpomenout.

Měl něco vykonat.

Seděl a upřeně hleděl do noci a zjišťoval, že se chvěje,
i když k tomu neměl důvod, protože tak chladná noc zase nebyla.
Slyšel, jak zpoza nábrežního svahu zaznívá hlas nočního města, jak
zaznělo vzdálené zakvílení rychle jedoucího auta a ještě vzdále-
nější, větrem tříštěné zaječení sirény. V jednu chvíli někdo přešel
po blízké ulici a James seděl a naslouchal ozvěně kroků, dokud
neumlkly.

Něco se přihodilo a před ním stál nějaký úkol, na němž již
dříve pracoval a jenž byl jaksi záhadně přerušen nevysvětlitelnou
nehodou, která ho zanesla na toto nábreží.

Zkontroloval se. Oblek ... trenýrky a košile, silné boty,
náramkové hodinky a v pouzdře u boku revolver.

Revolver?

V jeho úkole hrál úlohu revolver.

Byl ve městě na lovu, něco lovil a potřeboval k tomu revolver.
Něco, co se přilížilo noci a co muselo být zabito.

Najednou znal odpověď, ale i když ji už znal, zůstal na chvíli sedět a divil se, proč se mu paměť vrací takovým zvláštním metodickým a postupným uvažováním. Někdy jmenem a základní skutečností o sobě, pak zjištění odkud je a záhada, proč je právě zde, a konečně zjištění, že má revolver a že ten revolver má být použit. Takový způsob myšlení byl sice logický, ale podle učebnice pro prvňáčky:

- Jmenuji se Henderson James.

Bydlím v domě na Summit avenue.

Jsem v domě na Summit avenue?

Ne, nejsem v domě na Summit avenue.

Jsem někde na nábřeží.

Proč jsem na nábřeží?

Nebyl to způsob, jak uvažuje člověk, alespoň ne normální způsob, jak by normální člověk uvažoval. Člověk uvažuje po zkratkách. Člověk neabsolvuje cestu kolem plotu, ale vydá se napříč trávníkem.

Je to hrozné, řekl si, tenhle vyložený "kolemplotový" způsob myšlení. Není to normální a není to správné a nedává to vůbec žádný smysl ... o nic větší smysl než situace, kdy se člověk ocitne na nějakém místě, aniž by věděl, že se tam dostal.

Povstal a přešel si rukama po těle nahoru a dolů. Šaty byly v pořádku, napomačkané. Nedostal výprask a z jedoucího auta ho nevyhodili. Na těle neměl bolavé místočko a obličej měl bez krve a celý a bylo mu celkově dobře.

Zahákl prsty za řemen a trhnul jím nahoru, takže mu teď těsně obepínal boky. Vytáhl revolver a mechanickými pohyby jej odborně zkontroloval - zbraň byla připravena.

Vystoupil na nábřežní svah a dostal se k silnici; tu přešel rychlými kroky a vystoupil na chodník, který se vinul před řadou nových jednopatrových domků. Zaslechl, jak se blíží auto, opustil chodník, aby se skrčil za skupinou jehličnatých stromků, zdobících roh trávníku. Bylo to instinktivní a on, stále přikrčen, si uvědomil, že provedl pošetilost.

Auto přešlo a jeho si nikdo nepovšimnul. Uvědomil si, že by si ho stejně nikdo nepovšimnul, i kdyby zůstal na chodníku.

Není si jist sám sebou; to musí být pravý důvod jeho strachu. V jeho životě bylo prázdné místo, nějaká záhadná událost, o níž neví, a vědomí, že o ní neví, podrylo spolehlivý a pevný podklad jeho vlastní existence, zničilo základ jeho jednání a pro tuto chvíli z něho učinilo plaché zvíře, které střelbězitě prchne a ukryje se, když se jeho bližní přiblíží.

Tažhle a ještě to, co se mu přihodilo, ho donutilo myslet čistě "kolemplotovým" způsobem.

Zůstal skrčen za stromy a pozoroval ulici a pás chodníku, vědom si bíle natřených, strašidelných domků, krčících se v pozadí svých zušlechťených předzahrádek.

Do jeho vědomí se vloudilo nové slovo. Poodla. Podivné slovo, mimozemské, avšak budilo hrůzu.

Poodla uprchla, a proto on je zde a proto se ukrývá v předzahrádce nějakého nic netušícího, spícího občana, vybaven revolverem a odhodláním jej použít, připraven změřit svůj důvtip a rychlost myšlení a svalů a nejkrveživnější, nejnávistivějším stvořením, jaké kdy bylo v Galaxii nalezeno.

Poodla byla nebezpečná a pro chov vyloženě nevhodná. Ve skutečnosti existoval zákon zakazující chov nejen poodel, ale též některých dalších mimozemských šelm, které byly méně nebezpečné než poodla. Byl k tomu pádný důvod, důvod, o němž by nikoho - a tím méně jeho - ani nenapadlo diskutovat.

A teď byla poodla na svobodě a ukryta někde ve městě.

Při té myšlence Jamese zamrazilo a před očima se mu vynořily představy, co všechno by se mohlo stát, kdyby tu cizokrajnou šelmu nevyptáral a neskoncoval s ní.

Ačkoliv "šelma" nebylo to právě označení. Poodla byla víc než šelma ... ale o kolik víc, to kdysi doufal, že se dozví. Teď si přiznával, že se mnoho nedozvěděl, nebylo možné se dozvědět všechno, ale dozvěděl se dost. Víc než dost na to, aby měl strach.

Dozvěděl se například, jaká může být nenávist a jak nevýraznou emoci je lidská nenávist ve srovnání s hloubkou a intenzitou a nenasatnou hrůzou nenávisti poodly. Nikoliv iracionální nenávist, protože taková nenávist poráží sebe samu, ale rozumová, vypočítavá, hnací nenávist, která podněcuje zabijecí mechanismus namířený celou svou dravostí a prohnatostí proti každému živému tvorovi jinému než poodla.

Protože vědomí a osobnost této šelmy byla podřízena základnímu pudu sebezáchovy proti všem, ať to byl kdokoliv, a tento pud byl u ní umocněn na výklad, že záruka bezpečí je jen jediná ... smrt každého jiného organismu. To byl jediný důvod, proč poodla zabíjí. Pouhá skutečnost, že někdo jiný žije a pohybuje se a tím představuje hrozbu - jakkoliv vzdálenou - byla sama o sobě dostatečným důvodem.

Tento zabijecí instinkt byl samozřejmě psychické podstaty, naroubovaný kdysi dávno a hluboko do rasového podvědomí šelmy, avšak zřejmě o nic větší psychické podstaty než mnohé z lidských instinktů.

Poodla představovala a v tomto směru dosud představuje vynikající možnost studovat chování mimozemských tvorů. Když člověk obdrží povolení, může ty tvory studovat na jejich rodné planetě. Když mu povolení neudělí, pak se někdy dopustí takové nerozváženosti, jaké se dopustil James.

A nerozváženost se nevyplácí, jako se nevyplatila tahle.

James sjel rukou k boku a pohladil revolver, jako kdyby se chtěl ujistit, že úkol zvládne. Pokud šlo o to, co je třeba vykonat, měl v hlavě zcela jasno. Musí najít poodlu a zabít ji, a musí to udělat dřív, než začne svítat. Cokoliv méně by znamenalo žalostný a děsivý nezdar.

Protože poodla se bude množit. Období její reprodukce již končilo, a jenů zbyvaly pouhé hodiny na to, aby ji našel dřív, než zamofí Zemi tucty malinkých poodel. Dlouho by však malinkými nezůstaly. Za několik hodin po množení by se staly soběstačnými. Najít jednu poodlu, ukrytou v rozlehlém městě, bylo dost problematické; vypátrát jich několik tuctů by bylo nemožné.

Právě tuto noc nebo nikdy.

Dnešní nocí nebude mít poodla na programu zabíjení. Dnešní noci se zaměří na jediné: najít místo, kde by měla klid, kde by se mohla celou bytostí a nikým nerušena soustředit na poslání dát život novým poodlám.

Byla chytrá. Ještě dřív, než uprchla, věděla, kam se odebere. Nebude ztrácet čas hledáním nebo chytračením. Věděla, kam se odebere, a již tam je, na jejím těle se již tvoří zárodky, nalévají se rostou.

V celém městě bylo jen jedno místo, jedno jediné místo, kde by mimozemská šelma ušla všetečné pozornosti. Člověk byl schopen na takové místo přijít a poodla rovněž. Otázka zní: uvědomila si poodla, že člověk je schopen na takové místo přijít?

Bude poodla člověka podceňovat? Nebo si najde jiný úkryt, protože si uvědomí, že člověk je schopen na takové místo taky přijít?

James se vztyčil, vystoupil z krytu stromků a vydal se po chodníku směrem dolů. Z uliční tabule stojící pod rozkolébaným pouličním světlem se dozvěděl, kde se nachází, a místu, kam mířil, to bylo blíž, než doufal.

II

V zoologické zahradě bylo chvíli ticho, a pak se ozvalo zavytí, které Jamese nadzvedlo a zastavilo mu krevní oběh.

James zůstal stát ve ztrnulé poloze pod plotem, který právě zdolal a snažil se rozpoznat, jaké zvíře zavytlo. Nepodařilo se mu to. Asi nějaký nový přírůstek, řekl si. Člověk prostě nemůže mít o všech obyvatelích zoologické zahrady přehled. Stále přibývají nová podivná, nevidaná stvoření ze vzdálených hvězd.

Přino před ním stála prázdná klec s vodní nádrží, která ještě včera nebo přede dvěma dny hostila neuvěřitelné monstrum z džungle jednoho z arktických světů. James se ve tmě zašklebil, když si na to monstrum vzpomněl. Nakonec je museli zabit.

A teď tam byla poodla ... nu, třeba ne zrovna tam, ale je to přesně takové místo, kde by mohla být, jedno z míst z celého města, kde by mohla být spatřena a nevzbudila by podezření, protože zoologická zahrada je plná exotické zvěře a jeden podivný tvor navíc by vzbudil nejvýš chvilkový zájem. Jedno zvíře navíc by prošlo bez povšimnutí, dokud by si někdo z opatrovatelů neusmyslel zkontrolovat seznamy.

Tam v té prázdné kleci by nebyla poodla rušena, tam by se v klidu mohla věnovat svému poslání rozmnožit se o potomky. Nikomu by to nebylo divné, protože tvorové jako poodla jsou běžnými obyvateli tohoto místa, vyhrazeného pro cizí stvoření přivezaná na Zemi proto, aby si je ta dravá rasa, lidé, prochlízela a studovala.

James stál tiše vedle plotu.

Henderson James. Třicet šest let. Svobodný. Psycholog mimo-pozemských tvorů. Zaměstnanec této zoologické zahrady. A delikvent, který přestoupil zákon tím, že si opatřil a choval cizího, na Zemi zakázaného tvora.

Proč, ptal se sám sebe, proč o sobě takto přemýšlí? Proč se na tomto místě sám katalogizuje? Znalost vlastního "já" je instinktivní ... není třeba a nemá smysl si duševní obrys vlastního "já" uvědomovat.

Bylo pošetilé, že se pustil do té záležitosti a poodlu. Vzpomněl si, jak celé dny proti tomu pokušení bojoval a jak probíral všechny katastrofální možnosti, které by z něho mohly vyplýnout. Kdyby za ním nepřišel ten zatracený kosmický vlk a u láhve výtečného lupanského vína mu nefekl, že by za jistou, poněkud závratnou částku doručil jednu poodlu, žívu a v dobrém stavu, nikdy by se to nestalo.

James byl přesvědčen, že sám by na něco takového nikdy nepřišel. Ale ten starý kosmický kapitán byl člověkem, kterého znal a obdivoval z dřívějších transakcí. Člověkem, který poctivě a nepoctivě vydělané dolary nerozlišoval, ale na něhož se přesto dalo plně spolehnout. Provedl, zač se mu zaplatilo, a potom držel jazyk za zuby.

James poodlu chtěl, protože to byla nejvýš zajímavá šelma, vyznačující se některými zvláštními schopnostmi, jejichž poznání by mohlo otevřít nové směry bádání a napsat nové kapitoly do složitě studie a myšlení a jednání cizích tvorů.

Přesto všechno to byl riskantní počín, a teď, když šelma uprchla, hrůza se naplnila. Nebylo totiž nijak nepravděpodobné, že potomstvo toho jednoho vrhu, který uprchlá poodla vyprodukuje, by mohlo obyvatele Země vyhladit, nebo v nejlepším případě učinit Zemi pro její právoplatné uživatele neunesitelnou.

Místo, jako je Země se svými nespočítatelnými milióny tvorů, bude pro smrtící tesáky poodel znamenat přímo posvícení. Nebudou zabíjet z hladu, ani z pouhého šílenství zabíjet, ale z vnitřního přesvědčení, že žádná poodla nebude mimo nebezpečí, dokud na Zemi bude existovat život. Buďou zabíjet kvůli přežití, jako zabijí krysa zahnaná do kouta ... s tím rozdílem, že poodly nebudou zaháněny do žádného kouta, ale do vražedného pocitů nejistoty svého vědomí.

Kdyby se ozbrojené síly na Zemi v pronásledování poodel sjednotily, našly by je na všech místech, protože poodly jsou dost chytré, aby se rozptýlily. Naučí se používat zbraně a triky a jedy, a s ubíhajícím časem jich bude neustále přibývat. Každá z nich urychlí svou reprodukci, aby desítkami nebo stovkami dalších nahradila každou, která by snad zahynula.

James se tiše posunul k okraji vodní nádrže a spustil se na dno pokryté bahnem. Když monstrum zabíli, vodní nádrž vypustili a měli ji už dávno vyčistit, pomyslel si James, ale pro nával jiné práce se k tomu nedostali.

Nohou nahmatává cestu pomalu a neobratně vykročil bahnem a jak se tím slizem prodíral, ozývaly se mlsavé zvuky. Konečně se dostal na kamenitý podklad, který ho vyvedl z příkopu na ostrůvek.

Na chvíli se zastavil, rukama se opřel o velký vlhký balvan a naslouchal; snažil se nedýchat, aby ho zvuk dechu nerušil v soustředěném naslouchání. Tvor, který před chvílí byl, se již uklidnil a noc byla mrtvě tichá. Aspoň se taková zpočátku zdála. Pak rozpoznal bzukot hmyzu, který se nesl travou a křovinami, a šepot listů na stromech za příkopem a vzdálený šum, který patřil chraptivému dechu spícího města.

Teď poprvé dostal strach. Dostal ho z ticha, které nebylo tichem, z bahna, které měl pod nohama, a z nakupených balvanů, které vyčnívaly z nádrže.

Poodla byla nebezpečná nejen proto, že vynikala silou a rychlostí, ale také proto, že byla inteligentní. Nakolik inteligentní, to nevěděl. Poodla dovedla přemýšlet a plánovat a vymýšlet úskoky. Uměla mluvit, i když ne tak, jak mluví člověk ... snad líp, než člověk kdy dokáže. Uměla totiž hovořit nejen slovy, ale i emocemi. Své oběti lákala k sobě myšlenkami, které do jejich vědomí vsugerovala; sny a iluzemi je držela jako v transu, než jim prohrýzla hrdlo. Vemlouvavým zvukem dokázala člověka uspat, ukolébát ho do smrtelné nečinnosti. Jedinou spalující myšlenkou ho dokázala přivést k nepřičetnosti, naladit ho na tak odpornou a cizorodou vnímavost, že jeho vědomí se svinulo hluboko do sebe a zůstalo tak pevně svinuté jako hodinky, které byly přetaženy a nejdou.

Měla se množit již dávno, ale bojovala o odklad na dobu, kdy se jí podaří uprchnout; plánovala - jak si James teď uvědomil - na Zemi zůstat, což znamenalo Zemi dobýt. Plánovala a dobře tento okamžik naplánovala, a nebude mít žádné slitování s nikým, kdo by jí stál v cestě.

Rukou sjel k boku a dotkl se revolveru a pocítil, jak mu svaly čelisti mimovolně ztuhly, a náhle se dostavila lehkost a tvrdost, kterou dřív nepoznal. Vytáhl se na stěnu balvanu, hledaje pozorně záchyty pro nohy a ruce; ploše oddychoval, tělo přitisknu- to ke stěně. Zlézal rychle a jistě a bez hluku, protože bylo třeba, aby se nahoru dostal dřív než poodla zjistí, že někdo je v blízkosti.

Poodla bude duševně uvolněna a soustředěna na své poslání, spoutána myšlenkami na vyprodukování té početné rodiny, která by v budoucích dnech měla začít kruté a neúprosné tažení s cílem zajistit na cizí planetě bezpečí pro poodly ... a jenom pro ně.

Totíž, pokud je poodla zde a nikde jinde. James byl pouze lidskou bytostí, která se snaží uvažovat jako poodla, a to nebylo snadné, ani příjemné, a on nevěděl, zda uspěl. Mohl jen doufat, že jeho úvahy byly dostatečně podlé a rafinované.

Rukou se zachytil trávy a země, pak zabořil prsty hluboko do půdy a posledních pár stop stěny překonal vytažením.

Ležel přitisknut k mírně se svažujícímu terénu a naslouchal, připraven na možné nebezpečí. Studoval terén před sebou, pozorně prohlížel každou píď. Vzdálená pouliční světla rozředila černo-černou tmu, která ho pohltila, když šplhal z nádrže, ale dosud zůstala stínem chráněná místa, která musel důkladně prohlednout.

Opatrně se plížil, píď po pídi, ale nikdy nepohnul ani svalen dřív, dokud se nepřesvědčil, že těsně před ním je bezpečno. V pevně sevřené pěstí držel revolver, připraven okamžitě reagovat, a hledal sebemenší náznak pohybu nebo nějakou nerovnost terénu jinou než skála nebo keř nebo tráva.

Z miny narostly hodiny. Od upřeného pozorování ho bolely oči a neskotnost, kterou cítil dřív z něho vyprchala a zanechala v něm jen tvrdost, napjatou jako natažený luk. Do jeho myšlenek se začala vřadit možnost neúspěchu a s ní se dostavila živá představa, kterou si do té chvíle vážně nepřipustil, co by takový neúspěch znamenal nejen pro svět, ale i pro vážnost a pýchu Hendersona Jamese.

Teď tvářil v tvář této možnosti si uvědomoval, co by musel podniknout, kdyby zde poodla nebyla, kdyby ji zde nenašel a nezahl ji. Musel by uvědomit úřady, musel by se pokusit vybourcovat policii, musel by šedonit u novin a v rozhlasu, aby varovali občany, musel by se odhalit jako člověk, který pro svou pýchu a domyšlivost vystavil obyvatele Země hrozbě, která pro ně může znamenat ztrátu rodné planety.

Neuvěřili by mu. Posmívali by se mu, dokud by jim výsměch neodumřel v rozdrásaných hrdlech zalitých jejich vlastní krví.

Zalil ho pot, když na to pomyslel, když pomyslel na cenu, kterou by musel zaplatit toto město a celý svět, než by se lidé dozvěděli pravdu.

Ozval se tichý zvuk a něco tmavého se pohnulo proti ještě tmavšímu pozadí.

Ze svého pelechu pod keřem se vztyčila poodla ne více než šest stop před ním. James trhnutím pozvedl revolver a jeho prst na spoušti se napnul.

"Nestřilej," pronesla poodla v jeho vědomí. "Potáhneme spolu."

Jeho prst se stáhl v pomalém a pečlivém stisku a revolver mu poskočil v ruce, ale přesto, že se tak stalo, pocítil v mozku palčivé šlechnutí hrůzy, zachycené jen po sekundu děsivého vnímání, pocítil nervy bičující odporost, která se jeho vědomí jen dotkla a odezněla.

"Příliš pozdě," řekl poodle hlasem, který se třásl jako jeho vědomí a celé tělo. "Měla ses o to pokusit první. Propásala jsi cenné sekundy. Byla bys mě dostala, kdybys začala první."

Bylo to snadné, ujišťoval se, mnohem snadnější než si myslel. Poodla byla mrtvá nebo umírala a Země se svými milióny nic netušících obyvatel byla zachráněna, a co nejdůležitější, zachráněn byl Henderson James ... zachráněn od ponížení, zachráněn od nutnosti vystoupit z úkrytu chránícího jej před veřejností, který si za ta léta vybudoval. Zaplavila ho vlna úlevy zastavující tep i dech a zanechala v něm pocit čistoty ale i slabosti.

"Ty blázne," pronesla umírající poodla a její slova indukující se v jeho mozku otupoval závoj smrti. "Ty blázne, ty poloviční stvoření, ty duplikáte ..."

Pak zemřela a James její umírání cítil, cítil, jak z ní život prchá a zanechává prázdnotu.

Tiše povstal a bylo mu závratně; hned ho napadlo, že je to proto, že poznal smrt, že se smrti dotknul prostřednictvím vědomí poodly.

Poodla se ho pokusila přelstít. Před ústím revolveru se pokusila narušit jeho rovnováhu, aby získala sekundu pro vyslání nervy spalující myšlenky, která mu zasáhla mozek jen okrajově. Věděl, že kdyby na chvíli zaváhal, byl by s ním konec. Kdyby jeho prst na spoušti na chvíli ochabl, bylo by příliš pozdě.

Poodla musela vědět, že ho napadne zoologická zahrada jako první logické místo, kde hledat, a přesto, že to věděla, pohrdala jím natolik, že sem přišla, že jí ani nenapadlo, aby na něho číhala v záloze, že se nepokusila ho sledovat a že čekala, až na ni téměř šlápně, aby se pohnula.

A to bylo víc než divné, protože díky svým neobyčejným duševním schopnostem musela vědět o každém jeho kroku. Od chvíle, kdy uprchla, musela s jeho vědomím udržovat ne příliš intenzivní, ale nustálé spojení. Věděl o tom a ... moment, nevěděl o tom až do tohoto okamžiku, i když teď, když už o tom věděl, zdálo se mu, že to věděl vždy.

Co se to jen se mnou děje?, pomyslel si. Jsem nějaký divný! Měl jsem vědět, že poodlu nemohu překvapit, a přesto jsem to nevěděl. Musel jsem ji překvapit, protože jinak by se mnou pohodlně skoncovala kdykoliv, když jsem zdolával příkop.

Ty blázne, řekla mu pak poodla. Ty blázne, ty poloviční stvoření, ty duplikáte ...

Ty duplikáte!

Cítil, že síla a osobnost a pevná, nepochybná totožnost Hendersona Jamese, lidské bytosti, z něho vyprchala, jako kdyby někdo přestříhl vodící drátek loutky a on, loutka, se zhroutil a ležel bez hnutí na jevištiátku.

Tak proto tedy mohl překvapit poodlu!

Existovali dva Hendersonové Jamesové. Poodla byla ve spojení s jedním z nich, s originálem, se skutečným Hendersonem Jamesem, věděla o každém jeho kroku a věděla, že ze strany Hendersona Jamese jí nehrozí žádné nebezpečí. Nevěděla však o druhém Hendersonovi Jamesovi, který se za ní nocí plížil.

Henderson James duplikát.

Henderson James, přechodný.

Henderson James, dnešní noci zde, zítra pryč.

Protože oni ho nenechají naživu. Skutečný Henderson James mu nedovolí dále žít, a kdyby to přesto učinil, nedovolí to svět. Duplikáty se vyráběly pouze pro vyložení jednorázové a velice speciální úkoly a všeobecně platilo, že jakmile svůj úkol splní, budou oddělení.

Odštělení ... to byl přesně ten výraz. Odstranění z cesty. Smetení, aby sešli z očí i z myslí. Zabítí s takovou lhostejností a necitlivostí, s jakou člověk odsekává kuřeti hlavu.

Popošel o několik kroků vpřed a poklekl vedle poodly a ve tma ji přejel rukou tělo. Celá byla pokryta pahrbký, nadouvajícími se pupeny, které už nikdy neprasknou, aby v odporném aktu zrození vrhly poodli mláďata.

Postavil se.

Úkol byl splněn. Poodla byla zabita - zbita dřív, než dale život hrdě hrz.

Úkol byl splněn a on může jít domů.

Znovu?

Samozřejmě, to bylo to, co mu naroubovali do vědomí, to bylo to, co chtěli, aby udělal. Jít domů, jít do domu na Summit avenue, kde na něho čekají popravci; jít z vlastní vůle a bez podezření domů, kde čeká smrt.

Úkol byl splněn a on přestal být užitečný. Vytvořili ho, aby splnil určitý úkol a on tento úkol splnil, a zatímco ještě před hodinou byl činitelem v záměrech lidí, teď už o něho tito lidé nestojí. Je na obtíž a nadbytečný.

Ale moment, řekl si. Možná, že nejsi duplikát. Nepřipadáš si tak.

Byla to pravda. Připadal si jako Henderson James. Byl Hendersonem Jamesem. Bydlel na Summit avenue a ilegálně přivezl na Zemi šelou známou jako poodla, aby ji mohl studovat a hovořit s ní a odzkoušet její zvláštní reakce, a aby se pokusil stanovit její inteligenci a odhadnout sílu a hloubku a směr její protilidskosti. Byl samozřejmě blázen, že to udělal, avšak tehdy se mu zdálo, že pochopit sartřící mimozemskou mentalitu je důležité.

Jsem člověk, řekl si, a byla to pravda, ale i když tomu tak bylo, tato skutečnost nic neznamenala. Samozřejmě že byl člověkem. Henderson James byl člověkem a jeho duplikát bude stejně přesným člověkem jako originál. Protože duplikát vyrobený podle vzoru má všechny vnější i vnitřní rysy člověka, jehož kopii se stal, a neliší se od něho ani v jediném prvku.

Možná v žádném základním prvku, ale v určitých jiných směrech ano. Protože bez ohledu na to, nakolik se bude svému vzoru podobat, nakolik bude mít dokonalé končetiny vyčnívající z jeho těla, duplikát bude novým člověkem. Bude mít schopnost poznávat a myslet a za krátký čas bude mít a znát vše jako jeho originál ...

Bude však chvíli, určitou krátkou dobu, trvat, než si plně uvědomí vše, co ví a čím je; zabere určitý čas, než pozná a dá do souvislosti veškerou znalost a zkušenost, která je v jeho vědomí uložena. Zpočátku bude tápat a hledat, dokud nepřijde na to, co musí vědět. Dokud se neseznámí sám se sebou a s tím, jakým je člověkem, nebude schopen natáhnout ve tma naslepo ruku a položit ji přesně a neomylně tam, kam bude chtít.

To bylo přesně to, co dělal. Tápal a hledal. Zpočátku byl nucen myslet v jednoduchých základních pravdách a skutečnostech.

Jsem člověk.

Jsem na planetě zvané Země.

Jsem Henderson James.

Bydlím na Summit avenue.

Mám něco vykonat.

Teď si uvědomoval, že mu hezkou chvíli trvalo, než ze svého vědomí vydoloval podstatu toho, co měl vykonat.

Je třeba vyčechat a zneškodnit poodlu.

V zapadlých, dosud zamlžených koutech svého vědomí nenašel dosud ty závažné důvody, proč musel člověk podstoupit tak velké riziko, aby mohl studovat něco tak nebezpečného, jako je poodla. Ty důvody existovaly, věděl, že existovaly a že je za chvíli bude zcela přesně znát.

Vtip byl v tom, že kdyby byl Hendersonem Jamesem, originálem, znal by je již v tomto okamžiku, znal by je jako součást sebe sama a svého života a nemusel by po nich usilovně-ve vědomí pátrat.

Poodla však věděla. S naprostou jistotou věděla, že jsou dva Hendersonové Jamesové. Jednoho měla pod neustálou kontrolou, když se objevil druhý. Při značně prostších duševních schopnostech, než jaké měla poodla, by nebyl problém na to přijít.

Kdyby poodla nepromluvila, řekl si, nikdy bych se to nedozvěděl. Kdyby zemřela ihned a neměla možnost se mi vysmívat, nevěděl bych to. Teď bych dokonce kráčel k domu na Summit avenue.

Osamělý a zbaven duše stál ve větru, který vál přes příkopem obehnaný ostrůvek. V ústech měl kyselou hořkost.

Pohnul nohou a dotkl se mrtvé poodly.

"Promiň," řekl tuhnoucímu tělu. "Teď lituji, že jsem to udělal. Kdybych věděl, co vím, nebyl bych tě zabil."

Ztuhle vzpřímený se vzdálil.

III

Na rohu ulice se zastavil, dobře ukryt ve stínu. Ten dům stál na protější straně ulice v polovině řady budov. V jedné z hořených místností se svítilo a svítidlo na sloupu vedle brány, která se otvírala do dvora, osvětlovalo cestičku ke vchodu do domu.

Vypadá to tak, napadlo ho, jako kdyby dům čekal na příchod svého pána. A to bylo samozřejmě přesně to, co dělal. Milostivá paní domu čeká s rukama složenými v klíně a mírně se kolébá v houpacím křesle ... s revolverem ukrytým pod složenou šálou.

Jak tam stál a pozoroval dům, ústa se stáhla do polo-
úšklebku. Za koho má mají, pomyslel si, že poličili past patrnou
na první pohled a takovou, která nemá ani vnařidlo? Pak pochopil.
Oni samozřejmě neví, že poznal, že je duplikát. Myslí si, že si
bude myslet, že je Henderson James, jen ten a nikdo jiný. Očeká-
vají, že přijde pěšky domů, protože zřela pochopitelně věří, že
sem patří. Podle jejich vědomostí je vyloučeno, aby se dozvěděl
pravdu.

A teď, když se jí dozvěděl? Teď, když byl zde, přes ulici
od očekávajícího domu?

Byl stvořen a byl mu dán život, aby provedl úkol, který se
jeho originál neodvážil provést nebo nechtěl provést. Provedl
zabití, kterým si jeho originál nechtěl špinit ruce, nebo pro
který nechtěl riskovat hlavu.

Nebo co když to vůbec nebylo takhle, ale tak, že bylo nutné,
aby ten úkol prováděli dva lidé, z nichž originál měl funkci
jakési antény, na níž bylo bdící vědomí goodly naladěno, zatímco
druhý se k ní přiblížil, aby ji, soustředěnou na toho prvního,
zabil?

Tak či onak, byl stvořen ze solidně bláznivou sumu podle
vzoru člověka, který se jmenoval Henderson James.

Štůry lidských poznatků, bezle stráž a hluboká porozumění
organické chemie, lidské fyziologie a tak života stvořily
druhého Hendersona Jamese. To bylo samozřejmě za určitých okoi-
ností legální ... například v případě veřejného zájmu, a věděl,
že jeho stvoření mohlo být takovým motivem oficiálně zdůvodněno.
Existovaly však určité podmínky a jednou z nich bylo, že duplikát
nesmí žít, jakmile posloužil specifickému účelu, pro který byl
stvořen.

Taková podmínka byla zpravidla snadno splnitelná, protože
duplikát neměl vědět, že je duplikátem. Ze svého pohledu byl
originálem. Neměl žádné podezření, žádné tušení o smutném osudu,
který mu byl neodvratitelně předurčen, a žádný důvod k tomu,
aby se měl na pozorů před číhající smrtí.

Duplikát zkrabatil čelo, jak se snažil na tu záhadu přijít.

Tahle etika byla podivná.

Žil a chtěl naživu zůstat. Život, jakmile je jednou ochráněn,
je příliš sladký, příliš dobrý, než aby bylo možno vrátit se
zpátky do nicoty, odkud přišel ... nebo by to nebyla nicota?
Teď, když poznal život, teď, když byl naživu, nemohl by doufat
v posmrtný život jako každý jiný člověk? Nemohl by mít stejná
lidská práva jako každý jiný člověk a upnout se na mlhavé a
skvělé sliby a ujišťování nabízená náboženstvím a vírou?

Snažil se utřídit to, co o takových slibech a ujišťováních
věděl, ale jeho znalost byla matná. O chvíli později bude o tom
vědět víc. O chvíli později, když nezaújatý archivář v jeho vědomí
vyvolal a dal do souvislosti znalosti, které zdědil po svém vzoru,
věděl to.

V hloubi duše pocítil záchvěv hněvu, hněvu nad křivdou, že mu dovolili jen pár hodin života, že mu umožnili poznat, jak život je nádherný jen proto, aby ho o něj připravili. To byla krutost, která obyčejnou lidskou krutost přesahuje. To bylo něco, co vymodelovala pokřivená perspektiva zmechanizované společnosti, která měří existenci pouze v jednotkách mechanické a fyzické hodnoty, která se krutým způsobem zabývá jakékoliv součástí, jež pro ni nemá specifický význam.

Ta krutost, řekl si, je v tom, že se vůbec dává život, a ne v tom, že se odebírá.

Byl to samozřejmě originál, kdo za všechno mohl. On to byl, kdo dostal poddlu a nechal ji uprchnout. Byla to jeho neobratnost a neschopnost, že nedovedl svou chybu napravit bez pomoci, která si vynutila vytvořit duplikát.

A přesto, mohl ho vinit?

Snad by mu měl být spíš vděčný za nejméně pár hodin života, za výsadu poznat, jaký život je. I když byl docela na pochybách, zda je to něco, co by si vděčnost zasloužilo.

Stál tam a upřeně hleděl na dům. To světlo v horním patře bylo ve studovně vedle ložnice pána domu. V něm Henderson James, originál, čeká na zprávu, že duplikát si přišel domů pro smrt. Sedět tam a čekat bylo snadné, sedět tam a čekat na zprávu, která musela přijít. Bylo snadné odsoudit k smrti člověka, kterého jste nikdy neviděli, i když ten člověk je váš vlastní živý obraz.

Bylo by obtížné ho zabít, kdybyste mu stáli tváří v tvář ... obtížné zabít někoho, kdo by vám byl - byť z nutnosti - bližší než bratr, někoho, kdo by byl doslova masem vašeho masa, krví vaší krve a mozkiem vašeho mozku.

Byla by zde i praktická stránka věci, obrovská výhoda v tom, že můžete pracovat s člověkem, který myslí stejně jako vy, který by byl téměř vaším druhým "já". Bylo by to skoro takové, jako kdybyste byli zdvojení.

Něco takového lze zařadit. Plastická chirurgie a příplatek za mlčení udělají z vašeho duplikátu k nerozeznání druhou osobu. Malá červená páska, menší drobné úpravy ... ale to lze udělat. To byl návrh, o němž si Henderson James, duplikát, myslel, že by mohl zajímat Hendersona Jamese, originál. Nebo aspoň v to doufal.

S trochou štěstí, síly a mrštnosti a s pevným odhodláním lze se do osvětlené místnosti dostat. Kominová konstrukce z cihel se vinula vzhůru podél zdi, u základny chráněná keří a na výšku krytá blízko rostoucím stromem. Po jejím hrubém cihlovém povrchu by člověk mohl vyšplhat, zachytit se a protáhnout se otevřeným oknem do osvětlené místnosti.

A jakmile by Henderson James, originál, stál tváří v tvář Hendersonovi Jamesovi, duplikátu, ... nu, nebyl by to nijak riskantní podnik. Duplikát by pak přestal být neosobním činitelem. Stal by se člověkem a takovým, který je velmi blízký svému originálu.

Budou tam hlídači, ale jejich pozornost bude zaměřená na přední vchod. Kdyby se choval tiše, kdyby se mu v tichosti podařilo dostat ke kominu a vyšplhat po něm, dostal by se do té místnosti, aniž by si toho někdo povšimnul.

Ustoupil hlouběji do stínu a uvažoval. Buď se do té místnosti dostat a setkat se se svým originálem v naději, že se mu podaří dohodnout kompromis, nebo se jednoduše vypařit ... utéct a skrývat se a čekat, hlídat si příležitost na útěk někam hodně daleko, třeba na nějakou vzdálenou planetu v jiné části galaxie.

Obě cesty byly riskantní, ale jedna byla rychlá: do hodiny buď bude nebo nebude mít úspěch; druhá se může vléci měsíce a člověk nikdy nebude vědět, zdali je mimo nebezpečí, nikdy si nebuďe ničím jist.

Něco ho dráždilo, nějaká vytrvalá drobná skutečnost, která probleskovala jeho mozky a vyhýbala se jeho úsilí ji zachytit. Mohla být důležitá, ale stejně dobře mohla být bez souvislosti, prostě nějaký poletující útržek informace, který hledal svou příhrádku.

Pustil ji z hlavy.

Rychlá nebo dlouhá cesta?

Chvilí nehnutě přemýšlel a pak rychle vykročil ulicí, aby našel místo, kde by ji mohl ve stínu přejít.

Zvolil krátkou cestu.

IV

Místnost byla prázdná.

Stál vedle okna, nehnutě, jen oči mu tékaly a prohledávaly každé zákoutí a ověřovaly situaci, která byla nějak falešná ... že Henderson James zde není a nečeká na zprávu.

Pak se svižným krokem přenesl ke dveřím ložnice a prudce je otevřel. Pratem nahnatal vypínač a rozsvítil. Ložnice byla prázdná a prázdná byla i koupelna. Vrátil se do studovny.

Postavil se zády ke stěně a čelem ke dveřím, které vedly do chodby, ale očima tékal po místnosti, metr po metru se orientoval a cítil, jak se do tvaru a uspořádání místnosti vstřebává a jak se do něho vlévá její důvěrnost a obklopuje ho příjemným pocitem vlastnictví.

Zde byly knihy, krb s orámováním přeplněným suvenýry, křesla, barová skříňka ... a všechno bylo jeho součástí, zázením, které bylo stejnou součástí Hendersona Jamese jako jeho tělo a skryté myšlenky.

Tohle bych postrádal, pomyslel si, toto bych nikdy nezažil, kdyby se mi podobná neposmívala. Zemřel bych jako prázdná a k ničemu nepřislušící tělo, které nemá ve vesmíru svoje místo.

Zabroukal na něho telefon a on tam stál, omráčen tím zvukem, jako kdyby to byl nějaký vetřelec zvenčí, dobývající se do místnosti násilím a rozbíjející pocit vlastnictví, na který si již zvykl.

Telefon zazněl znovu, a on přešel místností a zvedl sluchátko.

"James," představil se.

"To jste vy, pane James?"

Hlas patřil Andersonovi, zahradníkovi.

"Jistě," řekl duplikát. "A kdo jste myslel, že to je?"

"Kdo tady chlápka, co tvrdí, že jste vy."

Henderson James, duplikát, ztrnul zděšením a jeho ruka najednou sevřela sluchátko tak pevně, že si našel chvíli, aby se podívil, proč se mu v dlaní nerozdrobí na malé kousky.

"Je oblečený jako vy," pokračoval zahradník, "a já vás viděl jít ven. Mluvil sem s váma, vzpomínáte? Že sem vám řekl, že byste neměl? Ne teďka, když čekáme na toho ... tu věc."

"Ano," řekl duplikát tak vyrovnaným hlasem, že sám nevěřil, že je to on, kdo mluví. "Ano, jistěže si vzpomínám, že jsem s vámi hovořil."

"Ale jak ste se, pane, dostal zpátky?"

"Přišel jsem zadním vchodem," zazněl do telefonu vyrovnaný hlas. "Nu, a proč otáľíte?"

"Je oblečený jako vy."

"Přirozeně. Jistěže tak bude oblečený, Andersone."

Což ovšem nebylo zcela logické, ale Anderson nebyl natolik bystrý, aby na to přišel, a kromě toho byl poněkud vzrušen.

"Vzpomeňte si," pokračoval duplikát, "že jsme o tom hovořili."

"Byl jsem asi rozčilený a zapomněl sem," připustil Anderson.

"Ačkoliv ste mi říkal, abych vám volal, abych se přesvědčil, že ste ve studovně. Je to tak, pane, že ano?"

"Teď jste mi tedy zavolal," řekl duplikát, "a já jsem zde."

"Tak teda ten druhý tady venku je von?"

"Ovšem," opáčil duplikát, "kdo jiný by to mohl být?"

Odložil sluchátko do vidlice a ve stoje čekal. O chvíli později se ozvalo ztlumené, hrdeční odkašlávání revolveru.

Zamířil ke křeslu a zabořil se do něho vyčerpán znalostí o tom, že vše dopadlo tak, jak dopadlo, že teď konečně je v bezpečí, v bezpečí, o němž nelze pochybovat.

Brzy se bude muset převléci, ukryt revolver a šaty, které má na sobě. Služebnictvo s největší pravděpodobností nebude klást žádné otázky, ale nesmí zanedbat nic, co by mohlo vzbudit jejich podezření.

Cítil, jak ho opouští nervosita, a dopřál si krátký pohled po místnosti, pocit uspokojení z knih a ostatního zařízení, ze sametového a bezstarostného ... a zaslouženého ... pohodlí člověka, který má svoje pevné a neotřesitelné místo ve světě.

Usmál se.

"Bude to hezké," řekl nahlas.

Bylo to snadné. Teď, když bylo po všem, zdálo se to směšně snadné. Snadné proto, že nikdy neviděl toho člověka, který přišel ke dveřím. Je snadné zabít člověka, kterého jste nikdy neviděli.

S každou hodinou, která uplyne, vylouzně hlouběji a hlouběji do osobnosti, kterou nabyt dědickým právem. Nikdo nebude pochybovat, a po čase ani on sám, že není pravým Hendersonem Jamesem.

Telefon se ozval znovu a on povstal, aby ho zvedl.

Příjemný hlas mu oznámil: "Tedy Allen z duplikační laboratoře. Čekáme na vaši zprávu."

"Tedy," začal James, "já ..."

"Ozval jsem se jen proto," přerušil ho Allen, "abych vám řekl, že nemusíte mít žádné obavy. Posledně jsem na to nějak zapomněl."

"Chápu," řekl James, i když nechápal.

"Váš exemplář jsme udělali trochu jinak," vysvětloval Allen. "Pokus, o němž jsme si mysleli, že stojí za zkoušku. Pomalá otrava kravního oběhu. Jako další opatření. Pravděpodobně zbytečné, ale máme rádi jistotu. V případě, že se neobjeví, nemusíte mít žádné obavy."

"Určitě se objeví."

Allen se krátce zasmál. "Čtyřicet hodin. Jako časovaná bomba. I kdyby to nějak zjistil, protijed neexistuje."

"Jste laskav, že mě informujete," pronesl James.

"Rádo se stalo," řekl Allen. Dobrou noc, pane Jamesi."

Z anglického originálu The Night of the Puudly přeložil
ing. Jindřich Smékal.

PULSAR. Zpravodaj literárního kroužku při SK RCH Štětí.
Povoleno Rozhodnutím odboru kultur (NV Litoměřice, č.j.
03506CCL88. Náklad 20 výtisků. Odpovědný redaktor Josef
Pecinovský. Grafická úprava a ilustrace František Hejda.
Vychází nepravidelně. Za jazykovou úpravu odpovídá redak-
ce. Určeno pro vnitřní potřebu členů sfk Štětí. Neprodájně.

Toto číslo vyšlo v červenci 1988 na počest celostátního set-
kání fanoušků sci-fi Parcon 1988 v Ostravě.

Adresa redakce: Josef Pecinovský, Družstevní 640, 411 08 Štětí
Telefon: Roudnice n.L., 92501/2125 /v pracovní době/

